

הסכרית

"רומן מרתק, מעורר מחשבה, חוצה ז'אנרים."

Kirkus review

הביוגרפיה של אביב

אביב

רוברט לי

חובין לי

הרעיון שהוא אתה

מאנגלית: תם פרו

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

Robinne Lee
THE IDEA OF YOU

רובין לי
הרעיון שהוא אתה

עורכות ראשיות: ורד רווה־שמואל, גלי אבני
עורכת: שרון שלו
הגהות: יפעת קלוגר
הגהות אחרונות: ורד בן־דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

Text Copyright © 2017 by Robinne Lee
Published by arrangement with St. Martin's Publishing Group. All rights reserved.
Hebrew language copyright © 2022 Ahavot 2018

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשרר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2022 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018
נרפס בישראל 2022

סידור, עימוד, הפקה וקדם־דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2022

מסת"ב 978-965-7029-367 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

מוקדש לאריק,
שאהב אותי יותר מכול

תודות

אני מודה מקרב לב לכל מי שליווה אותי לאורך המסע הזה. לסוכן שלי, ריצ'רד פיינ, שהתאהב בסיפור הזה בשנייה שהוא נחת על שולחנו, ושכנדיכותו חלק איתי את חוכמתו וניסיונו. יש לי כל כך הרבה מזל שזכיתי לתומך נלהב כמותו בקבוצה שלי! לעוזרת שלו, אלייזה רוטשיין היקרה מפז, על התובנות הפיקחיות שלה. ולכולם בסוכנות InkWell Management.

לעורכת המוכשרת להפליא שלי, אליזבת באייר, שהאמינה בקסם של סולן והייו ואפשרה לי לחלוק אותם עם העולם. למגיהה שלי, מרי בת' קונסטנט, שניחנה בטביעת עין מופלאה והבחינה בפרטים הקטנים ביותר. לדניאל פיורלה, שעיצבה כריכה מהפנטת. לניקול וויליאמס, שדאגה שהכול יהיה במקום. לכריטני הילס, מריסה סנג'קומו, ג'ורדן הנלי, ושאר חברי הצוות המדהים בהוצאת St. Martin.

לצוות קוראות הבטא שלי: אחותי, קלי, על שתמיד הייתה קוראת הבטא הראשונה והכי אסירת תודה שלי; קולט סרטור, ליאן סרטור, לורה ברנן, איימי לו, גלוריה לויה, והנשים התומכות והמצליחות מקבוצת הכתיבה של נשות אוניברסיטת ייל בלוס אנג'לס; למוניקה נורדהאוס, על שהתעקשה שאלווה אותה לטקס פרסי המוזיקה ופתחה לי דלתות; להופ מינאו, קולין קאסידי הארט, מ. קתרין אוליברסמית', ורון קוטון פיוג (המומחית שלי לכל דבר בריטי), על שקראו, הקשיבו,

והיו שם כשנזקקתי לכתף לבכות עליה; ולמרי לי צ'רי, שמומחיותה בעולם האומנות הייתה חיונית ליצירת העולם של סולן.

למערכת התמיכה שלי: לחברים שלי, על העצות ועל שעודדו אותי לספר את הסיפור הזה: לואיז סנטקרוז, אמילי מרדוק, קארי נובלוק, מישל ג'נאב, ג'ולי סיימון, קייט סטון, מיה אמר ומגאן וולד; חברותיי למועדון, ובפרט דניס מלאסינה, על שחידדה את הצרפתית שלי; בסטי רו, על שסבלה את הטירוף שלי, ותודה מיוחדת מאוד לאמנדה שואון, על שיחת הטלפון; לעמיתיי הסופרים חרורי המטרה: ג'ניפר מיזל ורדי פלדמן; למשפחת הפייסבוק שלי, שענתה על כל השאלות האקראיות שלי – מוויסקי למטוסים ימיים, וכל מה שביניהם. יחדיו, הם טובים יותר מגוגל.

ליקיריי, אלכסנדר ואראבל, שאפשרו לי את הזמן והחופש לכתוב במסגרת לוחות הזמנים המטורפים שלהם ומעולם לא איכרו את סבלנותם אליי.

לאמא ואבא שלי, שתמיד היו המעריצים הכי גדולים של הכתיבה שלי.

ובעיקר, לבעלי המדהים, אריק, שכשהתבדחתי ש"אני שוקלת לעזוב אותך לטובת זמר בלהקת בנים", ענה, "זה נשמע כמו ספר מעולה", ובכך העניק לי מתנה של פעם בחיים. (תודה, מתוק שלי).
ותודה אחרונה חביבה למוזה האהובה שלי. יכול להיות שהייתי כותבת את הסיפור גם אלמלא ראיתי את הפנים שלו. אבל קשה לי להאמין שהוא היה מהנה באותה מידה.

כל אהבתי,
רובין

לאס וגאס

אני מניחה שאני יכולה לתלות את כל האשמה בדניאל. יומיים לפני החופשה הקצרה שתכננתי באוחאי, הוא הופיע בבית בחליפת טוקסידו עם הבת שלנו, איזבל. הוא השאיר את המנוע דולק בחניה.

"אני לא יכול לנסוע לווגאס," הוא אמר ותחב מעטפת מנילה לתוך היד שלי. "אני עדיין עובד על העסקה עם רשת פוקס והיא לא עומדת להיסגר בקרוב."

נראה שנעצתי בו מבט לא מאמין מפני שהוא הוסיף: "אני מצטער. אני יודע שהבטחתי לבנות, אבל אני לא יכול. תיקחי אותן את. או שאני פשוט אוכל את הכרטיסים... שיהיה."

חבילה סגורה של מכחולי דה וינצ'י משיער טבעי נחה על השולחן שליך דלת הכניסה, לצד סט של שלושים ושישה גווני צבעי מים של חברת הולביין. הוצאתי הון בחנות על חומרים לקראת סדנת האומנים שלי. הם היו, ממש כמו הטיוול לאוחאי, מתנה שהענקתי לעצמי. ארבעים ושמונה שעות של אומנות ושינה ויין. ועכשיו בעלי לשעבר עומד בסלון שלי בחליפת טוקסידו ומספר לי שיש שינוי בתוכניות. "היא יודעת?" שאלתי. איזבל, שפרשה לחדרה ברגע שהגיעו – כדי לדבר בטלפון, ללא ספק – פספסה את כל השיחה.

הוא נענע את ראשו. "לא היה לי זמן לספר לה. חשבתי שאחכה קודם ואראה אם את יכולה לקחת אותן."

”כמה נוח לך.”

”אל תתחילי, אוקיי?” הוא נפנה לעבר הדלת. ”אם את לא יכולה לעשות את זה, תגידי לה להתקשר אליי ואני אפצה אותה בפעם הבאה שהלהקה תהיה בעיר.”

כל כך מתאים לו למצוא פלסטר לכל דבר. לברוח מכל מחויבות ללא שמץ של רגשות אשם. הלוואי שהיה לי הגן הזה. איזבל ושתי החברות שלה כבר ספרו את הימים עד שיוכלו לראות את להקת אוגוסט מון בהופעה; רביעיית נערים טובי־מראה מבריטניה ששרו שירי פופ חביבים והטריפו נערות על גבול גיל העשרה. דניאל ”זכה” בכרטיסים במכירה פומבית שקטה בבית הספר. הוא שילם סכום מכוּבד כלשהו בשביל טיסה לארבעה ללאס וגאס, שהות באתר הנופש מנדלי־ביי, והופעה שכללה מפגש היכרות עם הלהקה. ביטול לא יתקבל בהבנה.

”יש לי תוכניות,” אמרתי ויצאתי לשביל הגישה בעקבותיו. הוא ניגש אל תא המטען של מכונית הב.מ.וו והוציא תיק מגושם למראה. ציוד הסיף של איזבל. ”הנחתי שיש לך. אני מצטער, סול.” הוא השתק לרגע, גומע אותי במבטו: נעלי ספורט, מכנסי טייטס, שיער לח מריצה בת שמונה קילומטרים. ואז: ”הסתפרת.” הנהנתי, והרמתי את ידי לצווארי במבוכה. הוא בקושי הגיע לכתפיים שלי. זה היה המרד שלי. ”התחשק לי שינוי.” הוא חיך ברפיון. ”את אף פעם לא יכולה להיות לא־יפהפייה, הא?”

באותו רגע, החלון הכהה בצד הנוסע נפתח וסוג של יעלת חן רכנה מתוכו ונופפה לי. אווה. המחליפה שלי.

היא לבשה שמלת ערב בגוון ירוק־אזמרגד. שיערה הארוך בצבע הדבש נאסף בתסרוקת שינון. יהלומים נתלו מאוזניה. לא היה די בכך שהיא הייתה די צעירה, מהממת, חצי הולנדית, חצי סינית, כוכבת עולה ושותפה במשרד, עכשיו היא גם ישבה בב.מ.וו סדרה 7 של דניאל בחנייה שלי, ונראתה כמו נסיכה, בזמן שאני נטפתי זיעה – וזה כאב.

"בסדר. אני אקח אותן."

"תודה," הוא אמר ומסר לי את התיק. "אין כמוך."

"זה מה שכל הבנים אומרים."

הוא השתתק למשמע המילים, עיקם את אפו האצילי. ציפיתי לתגובה, אבל הוא לא אמר דבר. במקום זאת, הוא חיך בנימוס, התכופף אליי לטובת נשיקת־לחי נבוכה של זוג גרוש. הוא התבשם, הוא לא התבשם במשך כל השנים שהיה איתי.

ציפיתי בו ניגש לדלת הנהג. "לאן אתם הולכים? לבושים יפה כל

כך..."

"אירוע התרמה," הוא אמר כשנכנס למכונית. "של ג'פרי קצנברג."

ובמילים אלה הוא נסע. והשאיר אותי עם המטען.

לא אהבתי את וגאס במיוחד: רועשת, מדושנת, מלוכלכת. הבטן הרכה של אמריקה שהתאספה לה בכתם צעקני שנמרח לו באמצע המדבר. ביקרתי שם פעם, לפני שנים, לרגל מסיבת רווקות שאני עדיין מנסה לשכוח. ריח של מועדוני חשפנות ובושם זול וקיא. אלה דברים שקשה לשכוח. אבל זאת לא הייתה ההרפתקה שלי. הפעם, הייתי לא יותר ממלווה. כפי שאיזבל וחברותיה הבהירו לי.

הן רצו במעגלים סביב אתר הנופש כל אותו אחר צוהריים בחיפוש אחר האלילים שלהן, ואני מילאתי את חובתי ובאתי בעקבותיהן. הייתי מוכרחה להתרגל לזה: לבתי חדורת־התשוקה המנסה כל דבר אפשרי, מפלסת את דרכה בעולם בנחישות. איזבל, עם הלך הרוח האמריקאי שלה, שמאמין שהכול אפשרי. בית הספר ללוליינות טרפו וההחלקה האומנותית על הקרח, חוג למחזות זמר, סיף... היא הייתה חסרת מורא, ואהבתי את התכונה הזאת שלה, אפילו קינאתי בה. אהבתי את העובדה שהיא הסתכנה, ושהיא לא חיכתה שייתנו לה רשות, שהיא הלכה בעקבות הלב שלה. לאיזבל לא הייתה בעיה לחצות גבולות.

קיוויתי שאצליח לשכנע את הבנות לבקר במרכז לאומנות מודרנית.

יהיה נחמד אילו אצליח לדחוף קצת תרבות אמיתית לסוף השבוע.

להשאיר חותם בעל ערך על נפשותיהן הרכות. בילדותי, ביליתי אינספור שעות עם אימי במוזיאון לאומנות יפה בבוסטון. צעדתי בעקבות נקישות נעלי העקב היוקרתיות שלה, וניחוח הבושם שנרקח בהתאם לדרישותיה בכל קיץ בעיר גאס שבריוויריה הצרפתית. כמה בקיאה היא נראתה לי אז, כמה נשית. הכרתי את מסדרונות המוזיאון ההוא כפי שהכרתי את הכיתה שבה למדתי בגיל שמונה. אבל איזבל וחבורתה הזדעזעו מעצם המחשבה.

"אמא, את יודעת שבכל זמן אחר הייתי מסכימה. אבל הטיול הזה שונה. בבקשה?" התחננה.

הן הגיעו לווגאס מסיבה אחת ויחידה, ודבר לא ישבש את משימתן. "החיים שלנו מתחילים הלילה," הצהירה בטיסה ג'ורג'יה, נערה בעלת עור חום מְשֵׁי. רוז האדמונית הסכימה איתה, והשלוש מייד אימצו את המשפט כמעין מנטרה. אף ציפייה לא הייתה מוגזמת. כל החיים עוד היו לפניהן. הן היו בנות שתיים-עשרה.

מפגש המעריצים נקבע לשעה שש. אני לא יודעת למה בדיוק ציפיתי, לאירוע קצת אלגנטי יותר, מתורבת, אבל לא. דחסו אותנו לתוך חדר שטוף אורות ניאון עמוק בבטן האצטדיון. כחמישים ממעריצות הלהקה בשלבי התבגרות שונים: בנות עם גשר בשיניים, בנות בכיסאות גלגלים, בנות מיוחמות. פעורות-עיניים ומוקסמות ועל סף פיצוץ. זה היה יפהפה ונואש בעת ובעונה אחת. וכאב לי כשהבנתי שעכשיו גם איזבל חברה באותו השבט; אספסוף שקיווה למצוא אושר בחמישה נערים מבריטניה שהן לא הכירו, לעולם לא יוכלו להכיר, ולעולם לא ישיבו להן באותה הערצה.

מספר הורים היו מפוזרים ביניהן. חתך נבחר של מעמד הביניים של אמריקה: ג'ינס, חולצות טריקו, נעליים נוחות. פניהם ורודות בשל היכרות אכזרית עם השמש של וגאס. לפתע התחוויר לי שאני אהיה מזוהה עם קבוצת האנשים האלה. "אוג'ים", כפי שהתקשורת כינתה את קהילת המעריצים של הלהקה. או, עוד יותר גרוע, "אמא אוג'ית". הבנות התחילו לזוז בהתרגשות כשדלת צרדית נפתחה וגבר קירח

וגדול ממדים נכנס לחדר, מצווארו נתלתה ערמה של אישורי כניסה מנוילנים. "אז, מי כאן מוכנה לפגוש את הלהקה?"

צווחות שיסעו את חלל האוויר, ולפתע נזכרתי ששכחתי את אטמי האוזניים שלי בחדר המלון. לוליט, השותפה שלי לעסק ואשת-סודי בכל הנוגע לסודות האיכותיים ביותר שלי, הזכירה את זה אתמול בגלריה, ואמרה לי שאני מטורפת אם אני נכנסת לאצטדיון מלא אוגים בלי זוג אטמים. ככל הנראה היא הייתה פעם בהופעה עם האחיינית שלה. "הבנים מתוקים, אבל אלוהים אדירים, המעריצות עושות מלא רעש."

לצדי, איזבל התחילה לרעוד בכל גופה.

"מתרגשת?" לחצתי את כתפיה.

"קר לי," ענתה בכיטול. מרוחקת כהרגלה.

"הבחורים יגיעו בעוד חמש דקות בערך," המשיך הענק. "הם יישארו עשרים דקות בערך. אני מבקש שכולן יעמדו פה משמאל בטור. כל אחת תקבל את התור שלה ותוכל להגיד שלום זריז ולהצטלם עם הלהקה. בלי תמונות סלפי. הצלם שלנו יצלם את התמונות ואתן תוכלו להוריד אותן מהאינטרנט מאוחר יותר. נשלח לכן את הקישור. הכול ברור?"

הכול נראה כל כך לא אישי. בטח היו לדניאל דברים טובים יותר להוציא עליהם את הכסף שלו. בזמן שסידרו אותנו בטור, חשבתי לעצמי עד כמה מהודר הלבוש שלי, כמה לא נראיתי שייכת בסנדלי המעצבים שלי. עד כמה מלוטשת ומעודנת התלבושת שלי, ושלטוב או לרע, שוב התבלטתי בשטח. זאת הייתה זכותי מלידה, כפי שהסבירו לי אבי ואימי כמה וכמה פעמים: "את צרפתייה, במהות שלך. אֵיל נָה פו פֶּה ל'אוּבְלִייה". ובאמת לא יכולתי לשכוח: את הצרפתייות שלי. ועל כן סירבתי להיכלל באותה הקטגוריה עם הנשים האלה, ובו בזמן הייתי מודעת היטב לחוסר האנוכיות שלהן, לסבלנות שלהן. מה שאנחנו מוכנות לעשות למען הילדים שלנו. איזו אמא אהיה אם אנטור לאיזבל טינה על הרגע הזה?

ואז הם נכנסו. חמישתם. רעד קולקטיבי עבר בקהל ואנחות

התפעלות נשמעו מכל עבר, ורוז פלטה צווחה קטנה, כמו כלכלב שדרכו לו על הזנב. ג'ורג'יה זרקה לה מבט שכמו אמר, תתאפסי על עצמך, אחותי, וזה בדיוק מה שרוז עשתה.

הם היו צעירים – זאת הייתה המחשבה הראשונה שלי. עורם היה רענן וזוהר, כאילו גדלו בחווה אורגנית. הם היו גבוהים משציפיתי, רזים ושיריים. כמו נבחרת השחייה באוניברסיטת בראון. רק יפים יותר.

"אז, מי מהם זה מי?" שאלתי, ואיזבל השתיקה אותי. אוקיי.

נדרנו לעבר המקום שבו הבנים התמקמו, מול כרזה שנשאה את הלוגו של אוגוסט מון: אותיות גדולות וצהובות על רקע אפור. הם נראו שמחים, אפילו נרגשים, מהמפגש עם המעריצות שלהם. סיפור אהבה הדרי. הדרך שבה הם הגבירו את העוצמות לכבוד המצלמה והרגיעו את המתבגרות הנבוכות, הדרך שבה הם פלרטטו עם המעריצות הבוגרות יותר – בתחכום, אבל בלי לחצות את הגבול – הדרך שבה הם תקשרו עם הנערות והקסימו את האימהות. זאת הייתה אומנות. והם קלעו בול.

אנחנו היינו הבאות בתור, ואיזבל רכנה לעברי. "משמאל לימין:

רוי, אוליבר, סיימון, ליאם והייזו."

"הבנתי."

"אל תגיד שום דבר מביך, אוקיי?"

הבטחתי לה שלא אעשה את זה.

ואז הגיע תורנו.

"הי, עלמות החן!" שאג סיימון, עיניו היו פעורות, זרועותיו נפרשו לצדדים. הייתה לו מוטת כנפיים מרשימה. כשהיינו במטוס, איזבל ציינה שהוא היה בנבחרת החתירה בפנימייה. "תתקרבו, בלי להתבייש!"

הבנות לא נזקקו לעידוד נוסף. ג'ורג'יה זינקה אל בין זרועותיו של סיימון ורוז התקרבה בחשש אל ליאם, הצעיר שבחבורה, ירוק-העיניים והמנומש. רק איזבל היססה, עיניה עברו מזה לזה. אן, דן, דינו... כמו ילדה בחנות ממתקים.

"קשה לך לבחור?" אמר הגבוה, שעמד בצד. "בואי, בואי תעמדי לידי. אני לא נושך, מבטיח. רורי, לעומת זאת, רורי יכול לנשוך, ואולי לא צפוי, אז..." הוא שלח לה חיוך קורן. פה רחב, שפתיים מלאות, שיניים מושלמות, גומות. הייז.

איזבל חייכה וניגשה אליו.

"הא! זכיתי! זכיתי ב... איך קוראים לך, מתוקה?"

"איזבל."

"זכיתי באיזבל!" הוא השליך את זרועו על כתפיה הצרות, כמגונן עליה, ואז הביט בי. "ואת בטח האחות הגדולה?"

איזבל צחקה וכיסתה את פיה. תווי פניה היו עדינים כשל ציפור קטנה. "זאת אמא שלי."

"אמא שלך?" הייז הרים גבה בלי לנתק קשר עין. "באמת? אין בעיה. אמא של איזבל. רוצה להצטרף אלינו לתמונה?"

"לא, אני בסדר. תודה."

"בטוחה? אני מבטיח לדאוג שזה ישתלם לך."

צחקתי בתגובה. "אני אשמח לראות אותך מיישם."

"אני אשמח להראות לך." הוא חייך, כמה נועז מצידו. "קדימה.

את תרצי מזכרת מהלילה הפרוע שלנו בווגאס."

"טוב, אחרי שגרמת לזה להישמע כל כך מפתה..."

בתמונה הראשונה שלי עם הייז מופיעים כל התשעה במרתף של אתר הנופש מנדלייב. אחת מזרועותיו מונחת על כתפי, והשנייה סביב איזבל. הזמנתי שני עותקים. בחלוף הזמן, איזבל תהרוס את העותק שלה.

"מרשים שטסתן עד לפה רק בשבילנו." הבחורים היו בעיצומה של שיחה עם הכנופיה שלי, ניצלו את תשעים השניות שלנו עד תום. ליאם שאל את רוז על הגיחה שלנו לעיר החטאים, וסיימון נגע בשיער של ג'ורג'יה.

"אני מת על התלתלים האלה."

"באמת?" ג'ורג'יה לא נשארה חייבת. העובדה שהייתה לה אחות גדולה בהחלט תרמה לה. היה לה היתרון שבלהיות האחות הגדולה.

"זה ממש פינוק, לטוס לפה רק ליום." הייז שוחח עם איזבל, נשען על כתפה כמו אח גדול. כאילו הוא מכיר אותה מאז ומעולם. ידעתי שעמוק בפנים, היא ודאי מתה מאושר.

"יומיים," היא הבהירה.

"זאת הייתה מתנה מאבא שלה," הוספתי.

"מ'אבא שלה?" הוא הביט בי. שוב אותה הרמת גבה. "לא

מבעלך?"

"הוא היה בעלי. עכשיו הוא רק אבא שלה."

"טוב..." הוא השתתק. "זה מבטיח, לא?"

צחקתי. "מה זאת אומרת?"

"אני לא יודע. תגידי לי את."

היה בו משהו באותו רגע. הנינוחות שלו. המבטא שלו. החיוך מלא

הביטחון שלו. הם היו כובשי לב.

"הבא בתור!" נגמר הזמן.

הוא כיבד אותנו שוב בנוכחותו בסוף מפגש המעריצים. אחרי שכולם הצטלמו כנדרש, כשחברי הלהקה חילקו חתימות, ניגשנו אליו מבעד לים של גופים נעים. כמו דגים במעלה הזרם. מסביבנו נשמעו צווחות נרגשות ואנחות ו"הייז, אני יכולה לגעת בשיער שלך?" אבל הקבוצה שלי לקחה את עצמה בידיים. אולי היה זה החספוס האופייני לתושבי לוס אנג'לס: הן היו רגילות לראות אנשים כמו הבנים של דייוויד בקהאם בפארק המקומי, או את "ספיידר-מן" כשהורידו אותן ליד בית הספר. נדרש קצת יותר מזה לערער את שלוות נפשן. למרות הסקירה המדויקת שהן ערכו ברחבי אתר הנופש באותו אחר צוהריים, הן היו קרות-רוח להפליא.

"אני ממש נהנית מתשוקות קטנוניות. האלכום הזה עמוק בכל כך

הרבה רמות," השתפכה ג'ורג'יה.

"כן," הצטרפה רוז. "המילים ממש מתוחכמות. אני אוהבת את 'שבע דקות'."

"את אוהבת אותו, הא?" הוא הרים את מבטו מחולצת הטריקו שחתם עליה.

"זה כאילו ש... ממש התחברתם לדור שלנו. אתם מדברים בשם כולנו." איזבל העיפה את שיערה אל מעבר לכתפה בניסיון לפלרטט, אבל חיוכה הנבוך וקפוץ-השפתיים ניסה להסוות את נעוריה. את הגשר שלה. הו, ילדתי המתוקה, יש לך עוד זמן...

היו לה הפנים שלי. עיני שקד גדולות, שפתיים צרפתיים מלאות, עור בהיר שנטה להשתזף. שיערה היה עבה, חום, כמעט שחור. צפיתי בהיזו כשהוא כחן את הבנות. עיניו עברו מאחת לשנייה בשעשוע. הנחתי שהוא כבר רגיל לזה. לבסוף, מבטו נפל עליי. "איפה המקומות שלכן, בנות?"

הן מייד מסרו לו את מספרי הכיסאות שלנו. "תבקרו מאחורי הקלעים אחרי ההופעה. אני אדאג לשלוח מישוהו שילווח אתכן מהאולם. אל תלכו." הוא הביט בי באותו רגע. עיניים כחולות-ירוקות חודרות וערימת תלתלים כהים. הוא לא יכול היה להיות בן יותר מתשע-עשרה. "בסדר?"

הנהנתי. "בסדר."

היה משהו סוריאליסטי בעובדה שהגחנו משיחה אינטימית עם חבר בלהקת הבנים הגדולה ביותר בעשור האחרון, היישר לתוך אצטדיון מלא בשתיים-עשרה אלף ממעריצותיהם הצווחות. האיזון הופר, משהו נסדק. לרגע לא ידעתי איפה אני, איך הגעתי לכאן, מה אמור להיות תפקידי. הבנות רצו בהתרגשות אל המקומות שלנו ליד הבמה, ומצבי הלך והידרדר. לא הייתי מוכנה למתקפה: השאגות, הצווחות הצורמניות, רמות האנרגיה של נערות מתבגרות כה רבות בשיא עוררותן המינית. העובדה שזה, שכל זה יועד לבנים שזה עתה השארנו במרתף הייתה בלתי נתפסת בעיניי. הם היו מקסימים, כן, אבל בכל זאת אנשים בשר ודם.

מקהלת הצרחות התחילה עוד לפני שחברי הלהקה עלו על הבמה, והמשיכה ללא הרף במשך השעתיים וחצי הבאות. לוליט צדקה, רמת הדציבלים הייתה כמעט בלתי אפשרית. במיוחד לאישה שמתקרבת לארבעים.

כשהייתי בת שש-עשרה, ראיתי הופעה של להקת 'הניו קידס' און דה בלוק' באצטדיון פוקסבורו כחלק מסיבוב ההופעות השני שלהם. כמה מאיתנו הלכנו לשם לכבוד יום ההולדת של אליסון אסרקוף. אבא שלה איכשהו סידר לנו מקומות ליד הבמה ואישורי מעבר למאחורי הקלעים. זאת הייתה חוויה רועשת ומסורבלת ולא בדיוק הקטע שלי. להקות בנים לא היו חלק מהעולם התרבותי בתיכון הפרטי שבו למדתי. אנחנו גדלנו על הרולינג סטונס, U2, בוב מארלי. מוזיקה נצחית. אז חמישה נערים ממעמד הפועלים מדורצ'סטר במדינת מסצ'וסטס לא אמורים היו למשוך אותי במיוחד, באופן תיאורטי.

אבל בכל זאת היה שם משהו. ההתרגשות, ההורמונים, החום שקרן מהבמה. המחשבה שכל כך הרבה בנות השתוקקו אליהם ורצו אותם העצים את גורם המשיכה שלהם באופן ניכר. ולשבריר שנייה חשבת שאוכל להתיר רסן בתוך כל הטירוף הזה. אבל אז התחוור לי כמה גס זה ייראה, כמה לא הולם. ונזכרתי מי אני אמורה להיות, במהותי. ועצרתי את פרץ ההערצה המופקר שעמד לגאות בי עוד לפני שהכה שורש. זמן רב לפני ההדרן בהופעה של הניו־קידס.

כעבור כמעט רבע מאה, אותו אירוע עמד לחזור על עצמו. אף על פי הרעש וגל ההורמונים ששטפו את מנדלייב, הלהקה נתנה הופעה מצוינת – אם כי לא היה ברור לי איך קבוצת בנים שלא מנגנים בכלים מוזיקליים יכולה לקרוא לעצמה להקה. רורי פרט על גיטרה בקומץ שירים, ואוליבר התיישב ליד פסנתר פעם או פעמיים, אבל חוץ מאלה הנגינה היחידה הגיעה מלהקת הליווי שלהם. הבנים בעיקר שרו וקיפצו על הבמה כמו מקלות פוגו צעירים ונמרצים. הם השתוללו והשתטו, ולא ממש עקבו אחר כוריאוגרפיה כלשהי, אבל דומה שזה לא הפריע למעריצות.

"אני אוהבת אותם! אני אוהבת אותם! אני אוהבת אותם!" הצהירה ג'ורג'יה אחרי ביצוע משלהב של "חיוך תוסס", שיר מהאלבום הראשון של הלהקה שיצא תחת אותו שם. דמעות זלגו במורד פניה הבובתיות, ותלתליה החלו להתקרזל באוויר הלח. "הם נוגעים בנשמה שלי."

רוז ללא ספק הסכימה איתה, וצווחה בכל פעם שליאם צעד אל סוף הבימה המוארכת, שהביאה אותו למרחק של מטרים אחדים מאיתנו. איזבל הייתה שקועה בטראנס משלה, שרה והתנועעה בדרמטיות עם המוזיקה. הן היו חבורה שמחה. ובאותו רגע סלחתי לדניאל על כך שהתחמק מהמחויבות הזאת כהרגלו, מפני שהמעידה שלו זיכתה אותי בהזדמנות לחזות בשכרון החושים של הבנות. וזה היה יקר ערך. כמו שעון, גבר שחור וחסון עם תג שהעיד על זהותו הגיע לאזור שלנו אחרי ההדרן האחרון, בדיוק כשהלהקה ירדה מהבמה. הייז עמד בהבטחתו.

"לאחת מכן קוראים איזבל?"

בקושי הבנתי מה הוא אמר מבעד להמהום הבלתי פוסק שהדהד באוזניי, הרגשתי כאילו אני מנהלת שיחה מתחת למים. אבל עקבנו אחריו לעבר השער, שם הוא נתן לכל אחת מאיתנו צמיד ואישורי מעבר על שרשראות שרוכים.

אף מילה לא נאמרה בצעדה הארוכה אל מאחורי הקלעים. חשדתי שהבנות פשוט לא רוצות להרוס את הרגע, להתעורר מהחלום. הבעות פניהן היו מלאות ציפייה, רציניות. הן בקושי הצליחו להביט זו בזו מרוב התרגשות. החיים שלנו מתחילים הלילה.

קיבלתי את הרושם שאיש האבטחה היה רגיל לזה, לקטוף בנות צעירות מהקהל ולמסור אותן לידי הלהקה כמו ידיו. לרגע חששתי מפני המצב שאליו היינו עלולות להיקלע. לאיפה בדיוק הוא לקח אותנו? ובאיזו נקודה הוא אשם בסיכון ילדים? מפני שלא היה לי ספק שלמסור שלישיית בנות שתיים-עשרה לטובת 'השתמשות' מהווה עבירה כלשהי, אם לא פשע. לא, אני לא אניח להן לצאת מטווח ראיתי. אנחנו בווגאס, ככלות הכול.

אבל כשהגענו לאפטר פארטי, היה ברור לי שלא הייתה סיבה לדאגה. ראיתי שם מעט מאוד נערות ל'השתמשות': כמה דוגמניות לא מזוהות, הדנית מגליון בגדי הים של מגזין ספורטס אילוסטרייטד, כוכבת ריאליטי, ושחקנית מהסדרה החדשה של נטפליקס. מלבדן, נראה שהיו שם בעיקר בני משפחה וחברים קרובים: חבורת בריטים וטיפוסים מתעשיית הבידור, וחופן מעריצות מחונכות וכנות מזל. התחושה הייתה בטוחה, ללא ספק.

כסופו של דבר, הלהקה הגיעה. הם היו אחרי מקלחת, שיערם לח ונקי מתכשירי שיער. מחיאות כפיים ושריקות נשמעו, ופקקים חולצו מבקבוקי שמפניה. נאלצתי לתהות אם זה מה שקורה בכל לילה. מעין חגיגה-עצמית שכזאת. איזבל וחברותיה לא בזבוז זמן, ומייד נהרו אל סיימון וליאם, שעמדו בלב המסיבה. קור רוחן שב אליהן, והן שוב היו חדורות מטרה. לא הייתי בטוחה לגמרי מה בדיוק הייתה המטרה: "לגרום לחבר אוגוסט מון להתאהב בי" נשמע לי הגיוני, אבל הן ודאי ידעו שלא היה סביר שזה יקרה. על כל פנים, רורי התחיל עם דוגמנית בגדי הים בפנינת החדר. כובע הצמר שחבש ישב נמוך על מצחו, ידיו היו תחובות עמוק בכיסיו ודחפו את מותני הג'ינס השחור שלו נמוך עוד יותר מקו הרוחב המגוחך ממילא שלהם. ראשו המורכן ושפת הגוף שלו אמרו הכול: היא הייתה שלו.

אוליבר היה שקוע בשיחה עם מישהו שנראה כמו אמרגן מוזיקלי – גבר בחליפה אפורה ומבריקה שכנראה התחיל איתו. הוא היה הבחור האלגנטי ביותר בלהקה. דקיק ומהורהר עם עיניים חומות בהירות ושיער זהוב. מהסוג שהייתי מתאהבת בו בקולג', ומגלה מאוחר יותר שהוא גיי. או אינטלקטואלי מכדי שיהיה מעוניין בסטודנטית לתולדות האומנות. בכל אופן, הוא היה שובר לי את הלב.

וגם הייז היה שם. במרכז העניינים כמו סיימון וליאם, אלא שהתנהגותו נראתה מכוונת יותר, אינטנסיבית יותר. מהמקום שממנו השקפתי עליהם, בצד השני של החדר – שם עיתונאי ממגזין

וניטי פייד ניסה להתחיל איתי – ראיתי את סיימון משתטה ואת ליאם מפגיין את נעוריו, ושניהם הקסימו את המעריצות שלהם. אבל היה לי קשה יותר לקרוא את הייז. תשומת ליבו נראתה כנה. אפילו ממרחק, השיחה שהוא ניהל עם כל מי שבא להתחנף אליו נראתה רצינית.

רק כעבור כחצי שעה, אחרי שכמעט חיסלתי כוס של פרייה ז'ואה וחילצתי את עצמי מהעיתונאי, הייז ניגש אליי בפינת החדר.

"שלום לך, אמא של איזבל..."

"קוראים לי סולן."

"סולן... הוא חשב על השם לרגע. "מה, כמו סולן של להקה?"

צחקתי. "כמעט."

"סולן, הוא חזר על השם. "זה מוצא חן בעיניי. זה שם צרפתי?"

את צרפתייה?"

"ההורים שלי צרפתיים. מאוד."

"סולן. הוא הנהן. "אני הייז."

"אני יודעת מי אתה."

"כן. מי היה מאמין." הוא חייך בחצי פה, הפינה השמאלית התרוממה וגומות החן המתוקות שלו נגלו. הפה שלו היה גדול מדי יחסית לפנים – רחב ובלתי מתנצל. אבל היו לו גומות והבעה שעשויה הייתה להתפרש כיהירה, אך במקום זאת נראתה מעוררת חיבה. "את נהנית?"

"כן, תודה."

"יופי." הוא עמד שם, חיוכו גדול, זרועותיו משולבות על החזה הרחב שלו. הוא עשה מה שבחורים גבוהים עושים לפעמים, ופישק את רגליו כדי לרדת לגובה העיניים שלי. "אהבת את ההופעה?"

"היא הייתה... מבררת."

החיוך שלו התרחב. "לא אהבת אותה."

"היא הייתה רועשת באופן מפתיע," צחקתי.

"אף אחד לא הזהיר אותך? אני מצטער, סולן."

היה משהו יוצא דופן באופן שבו אמר את שמי: הקול הצרוד, קשר העין, האופן שבו לשונו נעה בפיו. הוא נשמע... אינטימי.

"הזהירו אותי, אבל לא מספיק, מן הסתם. המעריצות שלכם –
"נוטות להתרגש."

"אני מניחה שגם זה נכון."

הוא צחק, זרק את ראשו לאחור. קו הלסת שלו היה יפהפה. "הן פרועות. בפעם הבאה נדאג לך לאוזניות."

"בפעם הבאה?"

"תמיד יש את הפעם הבאה," אמר ברצינות, אבל היה בפניו משהו שגרם לי לחשוב.

"בן כמה אתה, הייז?"

"עשרים."

"עשרים," חזרתי, וגמעתי את מה שנשאר מהשמפניה שלי. בלגימה אחת. טוב, לפחות זה עדיף על תשע־עשרה.

"עשרים." הוא נשך את שפתו התחתונה וחיך.

היה עליי להיפרד לשלום באותו רגע. לאסוף את הבנות ולסיים את הלילה. אבל יכולתי לראות את ההבעות על פניהן מצידו השני של החדר. סיימון שוב ליטף את ראשה של ג'ורג'יה, ליאם השוויץ ביכולות הברייקדאנס שלו, והאופוריה הייתה מוחשית. היינו שם פחות משעה. זה יהיה אכזרי לקחת אותן עכשיו.

"את שוקלת ללכת, נכון?" קולו של הייז החזיר אותי למציאות.

"בבקשה, אל תלכו. אני אביא לך עוד משקה."

"לא, תודה, אני בסדר."

"שטויות. זאת וגאס." הוא קרץ אליי ואז לקח את כוס השמפניה

הריקה מידי ועשה את דרכו אל הבר המאלתר.

לא היו לי הרבה מאז דניאל: כמה דייטים עם אחד האבות מנבחרת הסיף של איזבל ורומן בן חודשיים עם תסריטאי משיעור הספינינג שלי. אף אחד מהם לא התממש במלואו מבחינה פיזית. ברגע שהם איימו להתקדם מעבר לפלרטוטים מזדמנים, נאטמתי. נסגרתי. ואף על פי ששלוש שנים של פרישות לא מכוונת היו לעיתים אומללות,

לא הייתה לי כל כוונה לזנק למיטה עם כוכב רוק שבקושי מגיע לחצי מהגיל שלי רק מפני שהוא קרץ אליי במסיבה. לא הייתה לי כוונה להתנהג כמו קלישאה.

לפני שהצלחתי לתכנן את היציאה שלי, הייז חזר עם עוד כוס מבעבעת ובקבוק מים לעצמו. שיערו התייבש לכדי ערמה מעוררת קנאה של תלתלי משי. בלוגים שלמים הוקדשו לשיער של הייז – כפי שאגלה מאוחר יותר – אבל שם, במעמקי מנדלי-ביי, התנגדתי לדחף לגעת בו.

"אז, סולן, מה את עושה כשאת לא מגיעה להופעות של אוגוסט מון?"

"אתה משעשע, הייז קמפבל."

"הא. את יודעת את שם המשפחה שלי..."

"כן, כי אני חיה עם ילדה בת שתים-עשרה."

"אבל לא עם בעלך לשעבר?"

"לא עם בעלי לשעבר, לא, צחקתי. "אני יכולה להיות אמא שלך,

אתה יודע."

"אבל את לא."

"אבל אני יכולה."

"אבל את לא." הוא הביט בעיניי, חייך את חצי החיוך שלו.

ואז הרגשתי את זה, משהו עמוק בי דילג וגילה לי שמה שזה לא

יהיה שבן העשרים הזה עושה, הוא מצליח.

"אתה מתכוון לתת לי את הכוס? או שתכננת להביא אותה לכאן

כדי להתגרות בי?"

"להתגרות בך, צחק, ולגם מהשמפניה שלי לפני שהחזיר לי

אותה. "לחיים."

עמדתי שם, הסתכלתי עליו, ולא שתיתי. רק נהנית מהרגע. "אתה

רע..."

"לפעמים..."

"זה מצליח לך?"

הוא צחק בתגובה. "בדרך כלל. זה לא מצליח עכשיו?"

חייכתי ונענעתי את ראשי. "לא כמו שנראה לך".
 "אאויך", זה כאב. "הוא הפנה את מבטו לעבר החדר, חיפש משהו.
 "אוליבר!"

אוליבר הרים את מבטו לעברנו. הוא עדיין נדחק לפינה בידי האיש
 בחליפה המבריקה ונראה נואש להיחלץ משם. ראיתי אותו מתנצל
 ועושה את דרכו אלינו.

"אול, זאת סולן."

"הי, סולן." הוא חיך חיוך מקסים.

שניהם עמדו שם ובחנו אותי, גבוהים במידה שווה, בטוחים
 בעצמם במידה שווה. ולרגע הצטערתי שנעלתי נעליים שטוחות, מפני
 שאפילו עם מטר השבועים שלי, הבנים האלה גרמו לי להרגיש נמוכה.

"תגיד לי, אול, סולן יכולה להיות אמא שלי?"

אוליבר הרים גבה, ואז העביר עליי את מבטו לרגע ארוך. "בהחלט

לא." הוא פנה אל הייז. "ואמא שלך אישה יפה מאוד..."

"אמא שלי באמת אישה יפה."

"אבל היא לא נראית ככה."

"לא, היא לא." הייז חיך.

עייניו של אוליבר היו מרתקות. "מה גרם לך לרדת אל העם ולכואב

לוגאס?"

לגמתי מהשמפניה. גם אני יכולה לשחק במשחק הזה. "שידלו

אותי לכואב להופעה של אוגוסט מון. ואתה?"

שניהם שתקו לשנייה. הייז צחק ראשון. "והיא גם שנונה, בנוסף

על הכול. אול, אתה יכול ללכת."

"הרגע הזמנת אותי למסיבה, אחי."

"ועכשיו אני מבטל את ההזמנה."

"הייז קמפבל. לא משחק יפה עם אחרים," אמר אוליבר ברצינות

תהומית.

"הצלתי אותך מהשמוק בחליפה המכוערת. אתה חייב לי."

אוליבר נענע את ראשו והושיט לי יד חנינית. "סולן, היה לי לעונג,

קצר ככל שיהיה."

קצר ככל שיהיה? מאיפה הבחורים האלה נפלו? החמישייה חסרת המעצורים הזאת. נראה שאיזבל ומיליוני בנות אחרות מסביב לעולם עלו על משהו.

"לא משחק יפה?" שאלתי ברגע שאוליבר התרחק.

"אני משחק יפה מאוד. אני פשוט לא חולק."

חייכתי אליו, מוקסמת. פניו, יצירת אומנות. פיו, מסיח דעת. ולא כל המחשבות שעלו בראשי היו טהורות.

"אז, "הוא אמר, "ספרי לי עלייך."

"מה אתה רוצה לדעת?"

"מה את מוכנה לספר לי?"

צחקתי בתגובה. הייז קמפבל, בן עשרים, גורם לי להזיע. "מעט ככל האפשר."

הוא חייך את חצי החיוך שלו. "אני מקשיב..."

"אני רואה." לגמתי מהכוס שלי. "מאיפה כדאי להתחיל... אני גרה בלוס אנג'לס."

"גדלת שם?"

"לא. בחוף המזרחי. בבוסטון. אבל אני גרה שם כבר זמן רב, אז... זה הבית, אני מניחה. אני בעלים של גלריה לאומנות, עם החברה שלי, לוליט."

"חברה?" הוא הרים גבה.

"לא חברה מהסוג הזה."

הוא חייך ומשך בכתפיו. "לא שאני שופט..."

"רק מפנטז?"

הוא צחק, חזק. "נפגשנו לפני רגע, לא?"

"אתה רוצה לדעת עוד או לא?"

"אני רוצה לדעת הכול."

"יש לנו גלריה לאומנות. בקולבר סיטי. אנחנו מוכרות אומנות עכשווית."

הוא חשב על זה לשנייה, ואז: "זה שונה מאומנות מודרנית?"

"אומנות מודרנית' זה מונח רחב שמכסה בערך מאה שנה וכולל הרבה תנועות שונות. אומנות עכשווית היא... עכשווית."

"אז אני מבין שכל האומנים שלכן עוד חיים?"

חייכתי. "רוב הזמן, כן. אז..." כבר ראיתי שאצטרך עוד שמפניה.

"מה אתה עושה כשאתה לא הולך להופעות של אוגוסט מון?"

הוא צחק בתגובה ושילב את זרועותיו. "אני לא בטוח אם אני זוכר. זה פחות או יותר השתלט על השנים האחרונות בחיים שלי. סיכובי הופעות, הלחנה, הקלטות, יחצנות..."

"אתם כותבים את המוזיקה בעצמכם?"

"את הרוב."

"זה מרשים. אתה מנגן בפסנתר?"

הוא הנהן. "ובגיטרה. בס. קצת סקסופון."

חייכתי. די ברור שהמעטתי בערכם של חברי להקות בנים. "אי פעם קורה שאתה הולך הביתה ולא עושה כלום?"

"לא לעיתים קרובות. ואת?"

"לא כמו שהייתי רוצה."

הוא הנהן באיטיות, לגם מהמים שלו, ואז: "איך הוא נראה? הבית שלך?"

"מודרני. קווים נקיים. הרבה רהיטים מאמצע המאה. הוא במערב העיר, על הגבעות, משקיף על הים. יש בו קירות מזכוכית, אז האור תמיד זז. החדרים משתנים, בזריחה, בשקיעה. זה כמו להיות בצירוף בצבעי מים. אני אוהבת את זה." השתתקתי.

הוא עמד שם והביט בי באופן שכנראה לא היה כדאי לו להביט בי. הוא היה צעיר באופן מגוחך. ואני הייתי אמא של מישהי. ואין מציאות שבה זה היה יכול להיגמר טוב.

"וואו, הוא אמר, בשקט. "נשמע כמו חיים די מושלמים."

"כן. חוץ מ –"

"חוץ מהבעל לשעבר, הוא השלים את המחשבה.

"כן. וכל מה שמשמע מזה."

בדיוק באותו הרגע איזבל דילגה לעברנו, פעורת-עיניים ומאושרת. "אמא, זאת המסיבה הכי טובה אי פעם! דיברנו על זה והיא אפילו טובה יותר מהבר-מצווה של הארי ווסרמן."

"לא! יותר מבר המצווה של הארי ווסרמן?" הייז הגיח מהמקום שאליו נשאו אותו מחשבותיו, ושוב היה התגלמות אליל הנוער.

היא הסמיקה וכיסתה את פיה בידה. "היי, הייז."

"היי, איזבל."

"אתה זוכר את השם שלי?"

"ניחוש מוצלח." הוא משך בכתפיו. "מה ליאם עושה שם? הוא מראה לך איך הוא עושה את התולעת? את יודעת שאני לימדתי אותו את כל צעדי הריקוד שהוא מכיר, נכון? נראה לי שהגיע הזמן לתחרות. ליאם!" הייז קרא לעבר צידו השני של החדר. "תחרות תולעת! עכשיו!"

הרגשתי איך איזבל כמעט מתפקעת מרוב אושר כשהייז כרך את זרועותיו סביב כתפיה והתחיל להוביל אותה לשם. "תסלחי לנו, סולן. יש לנו תחרות להגיע אליה."

המחזה של השניים, של בתי הנבוכה וכוכב הרוק הנאה, חוצים את החדר יחדיו היה כה מוזר ואירוני עד שהייתי חייבת לצחוק.

הייז היה כמו דג במים. בתוך רגע הוא כבר היה במרכז תשומת הלב, שכב על בטנו על הרצפה, עודד את עצמו לקראת התחרות. חבריו ללהקה ומעריצותיו התקהלו סביבו. ואם כי גופו הדקיק והשרירי של ליאם ותנועותיו התזזיטיות עשויות היו להעניק לו את היתרון, בתור הרקדן הטבעי מבין השניים, הייז היה מעניין הרבה יותר. היה לו חן כשהוא גלש על הרצפה במכנסי הג'ינס ובמגפיו השחורים. רגליו עפו גבוה באוויר, הרימו את מותניו מהקרקע לפרקים. שרירי הזרוע שלו התאמצו עם כל תנועה. פיסה מבטנו התחתונה הציצה מתחת לחולצת הטריקו הדקה שלו. הוא היה כה גברי עד שכמעט הרגשתי מלוכלכת כשצפיתי בו.

קריאות עידוד ושריקות נשמעו מסביב, וכשהייז סוף סוף קם מהרצפה, סיימון לפת אותו בחיבוק חברי. "הבחור הזה!" שאג, עיניו

הכחולות פעורות ושיערו הבלונדיני סומר. "יש משהו שהוא לא יכול לעשות?!"

הייו זרק את ראשו לאחור וצחק, שיערו היה פרוע, גומותיו הבזיקו במלוא הדרן. "שום דבר, "קרן. אבל באותו הרגע מבטו לכד את שלי והחשמל שעבר בינינו היה כה חזק, עד שנאצלתי להסיט את מבטי.

עזבנו זמן קצר אחרי "תחרות התולעת". כשברונטית גמישה, שחוקיות הגיל שלה הייתה מוטלת בספק, התמקמה בחיקו של ליאם, ושפתיו של רורי היו על צווארה של דוגמנית בגדי הים בפנית החדר, ולפחות חצי תריסר מאנשי הצוות חמקו מהחדר וחזרו כשעיניהם מזוגגות, הבנתי שזה כנראה היה זמן טוב להוציא מכאן את הבנות. העיתונאי מזוניטי פויד עזב מזמן.

"מאוד נהנינו. תודה שהזמנת אותנו."

התאספנו ליד הרלת, רוז קמלה, איזבל פיהקה ושיערה של ג'ורג'יה התנפח לממדים מרשימים.

"אני לא יכול לשכנע אתכן להישאר עוד קצת?"

"כבר מאוחר ואנחנו טסות בבוקר."

"את יכולה לשנות את מועד הטיסה."

הרגשתי את עיניי מצטמצמות, מין עווית לא רצונית שכנראה ירשתי מאימי.

"כן, אוקיי, זה לא יהיה רעיון טוב, " הוא חזר בו.

"נראה שלא. לא."

"זה היה הלילה הכי טוב אי פעם, " מעולה, " אדיר, " אמרו הבנות בו זמנית.

"אני שמח שנהניתן. נעשה את שוב בהזדמנות, אוקיי?"

הפמליה שלי הסכימה פה אחד.

"אז, אמ... " הוא זה שהתמהמה, עיניו חיפשו, אצבעותיו עברו בשיערו הנפוח. "איך אמרת שקוראים לגלריה שלך? את יודעת, אם אי פעם יצא לי להגיע לקליפורניה וארצה קצת אומנות עכשווית..."

"מרשנד ראפל. " חייכתי.

"מרשנד ראפל, " הוא חזר. "ואת –"

"היא מרשנד, " נירבה ג'ורג'יה.

"סולן מרשנד. " חיוכו התרחב. שיניו בהחלט לא היו 'בריטיות'.

הן היו גדולות, ישרות, לבנות. מישהו הוציא הרבה כסף על השיניים

האלה. "אז, נתראה בהזדמנות?"

הנהנתי, אבל המחשבה כבר התנחלה בראשי. אילו הבנות לא היו

איתי...

ואז, כשאני מודעת לחלוטין למשמעות דבריי, ותוך היסוס קל,

הפתעתי את עצמי והנחתי את הפיתיון: "תמיד יש עוד הזדמנות."

בל-אייר

הוא התקשר.

חמישה ימים אחרי וגאס התקבלה הודעה בתא הקולי שלי בגלריה. זה היה הקול שלו: אותו חספוס אלגנטי ומבטא בריטי מקסים. "שלום, סולן. זה הייז קמפבל. אני בלוס אנג'לס רק לכמה ימים. חשבתי שאולי יתחשק לך לצאת לאכול משהו."

נראה לי שהקשבתי לה חמש פעמים.

הייז קמפבל. בתא הקולי שלי. על אף כל הקסם האישי המחושב והביישנות-לכאורה שלו בווגאס, באמת הייתי מופתעת. לא ציפיתי שהוא יעשה משהו בעניין. ומה שנראה לי כמו פלרטוט תמים במעמקי מנדלי-ביי לפתע קיבל גוון מוחשי תחת השמש הדרום-קליפורנית. לצאת לאכול משהו. עם בחור בן עשרים. מלהקת בניס. תחת אילו נסיבות יכול דבר כזה להיתפס כמתקבל על הדעת?

ניסיתי לשכוח מזה ולהמשיך לעבוד. אבל המחשבה נשארה שם כל היום. מעודנת, מפתה, כמו השוקולד האחרון בקופסה שהונחה בצד לזמן מאוחר יותר. מתנה קטנה ששמרתי לעצמי. אפילו לא שיתפתי את לולייט. ושיתפתי אותה בלא מעט פרטים מחיי.

נפגשנו לפני חמש-עשרה שנה בניו יורק בתוכנית הלימודים האקסקלוסיבית של תאגיד סות'ביס. לולייט התבלטה בעיניי בכיתה של אנשים יוצאי דופן. גפיים כהות דקיקות וחינניות, מבטא אתיופי לירי, חיבה לאומן רומן בירדן. הערצתי את תנועות זרועותיה

כשדיברה, במיוחד על אומנות: "בסקייה כל כך כועס, השיניים תמיד גדולות יותר מהפה בציורים שלו!" "כבשה מתה בקופסה זאת לא אומנות! רק תוסיפו לחם, וזאת ארוחת ערב."

היא קיבלה את התואר הראשון שלה מאוניברסיטת ייל זמן קצר לפני שנפגשנו. אני כבר סיימתי את התואר השני, אבל חלקנו חיבה לאומנות עכשווית ורצון לקחת חלק במשהו מרגש ולא צפוי. מצאנו אותו בסצנת האומנות המתפתחת של לוס אנג'לס.

לוליט העלתה את הרעיון שעלינו לייצג רק נשים, ובמיוחד נשים לא לבנות. אחרי תוכנית הלימודים, היא בילתה שלוש שנים במחלקת האומנות העכשווית בסות' ביס. אני הייתי שנה בגלריית גלרסטון לפני שדניאל ואני עברנו ללוס אנג'לס. היינו נשואים בסך הכול חמישה חודשים כשנכנסתי להיריון עם איזבל וויתרתי על כל מי שאני. כשלוליט הגיעה לחוף המערבי, מלאת מרץ ומוכנה לשנות את עולם האומנות, הנחתי לעצמי להיסחף בהתלהבות שלה. הנישואים והאימהות התחילו להקהות את שלי. "בואי ננער את העניינים קצת, כן?" היא הכריזה כשאכלנו סושי במסעדת סֶסְבּוֹנָה. "את יודעת, גברים לבנים הם כל כך אוברייטד."

באותו זמן ביליתי את ימיי בטיפול בתינוקת עקשנית בת עשרים חודשים, בזמן שדניאל הסתובב לו בחוץ וצבר 2,800 שעות עבודה לחיוב. הסכמתי איתה. בתוך שנה, מרשנד ראפל נולדה.

ביום שהיזו קמפבל השאיר הודעה בתא הקולי שלי, מכרנו את היצירה האחרונה בתערוכה הנוכחית שלנו. האומנית פילאר אַנְצ'וֹרְנָה, ילידת ארגנטינה, הייתה ידועה בקולאז'ים עוצרי נשימה בטכניקה מעורבת. יצירות מהורהרות בצבעים חיים, שתמיד הציעו פרשנות על עניינים הקשורים לגזע או למעמד או לפריבילגיה. הן לא נועדו למי שחיפש ציורים יפים ומבויתים, אלא משכו אספנים מתקדמים.

יחד עם מנהל המכירות שלנו, מאט, ומנהלת הגלריה, ג'וזפין, לוליט ואני הרמנו כוסות עם בקבוק שמפניה מבית ון קליקו. רגע מתוק אחד של תחושת הישג לפני שנעבור לטיפול בלוגיסטיקה של תערוכת חודש מאי.

בשעות אחר הצהריים המאוחרות, אחרי שהאחרים הלכו, נעלתי את עצמי במשרד ולקחתי ביס מהשוקולד המטפורי. "אז, מצאת אותי, הא?"

"נכון." קולו המחוספס של הייז הגיח מהטלפון.

"אתה רבת־תושייה."

"יש לי עוזרת..."

"כמובן."

"קוראים לה סירי. היא די טובה בעבודה שלה."

צחקתי בתגובה. "כל הכבוד, הייז קמפבל. מה אני יכולה לעשות

למענך?"

"אוי לא" – הוא כחכח בגרונו – "שם פרטי ושם משפחה. נשיקת

המוות."

"למה?"

"יותר מדי רשמי."

"איך היית רוצה שאקרא לך?"

"הייז זה מספיק."

"הייז זה מספיק מה?" צחקתי. "לא ברצינות. סליחה. היה לי יום

ארוך." הגנבתי מבט לעבר השעון שלי. היו לי ארבעים וחמש דקות

לפני שאצטרך לאסוף את איזבל משיעור סיף. יידרשו לי בין שתיים-

עשרה דקות לשעה להגיע לשם. לוס אנג'לס.

"תני לי להזמין אותך לארוחת ערב." זאת הייתה הצהרה, לא

שאלה.

ארוחת ערב? חשבתי יותר לכיוון של בית קפה. או אולי מאפייה

שמגישה גם אוכל...

הרופק שלי האיץ. "אני לא יכולה... הערב. זאת התראה קצרה ואין

לי בייביסיטר." זה היה חלק מהאמת. איזבל לא נזקקה לבייביסיטר.

היא הייתה בת שתיים־עשרה. אבל ארוחת ערב נראתה לי רשמית מדי.

יותר מדי.

"אולי נצא לשתות משהו מחר," הצעתי פשרה, ומייד הבנתי

שעשיתי טעות. הוא עדיין לא בן עשרים ואחת.

דומה שזה לא ערער אותו. "אני לא יכול מחר. אנחנו מופיעים במרכז הכנסים של לוס אנג'לס. הוא אמר את זה כבר אגב. בלי יהירות. כפי שדניאל נהג להכריז שהוא צריך לעבוד עד מאוחר על עסקה. "טוב, אז זה לא יתאים, הא?"

"לא", הוא צחק בקול צרוד שגרם לו להישמע מבוגר יותר מעשרים. לפחות כך רציתי לחשוב. "אני די צריך להיות שם בשביל זה. אז מה דעתך על ארוחת צוהריים?"
קבעתי להיפגש עם לקוח לארוחת צוהריים בשישי. אמרתי לו את זה. "ארוחת בוקר?"

הוא לא יכול היה. הלהקה הייתה אמורה להופיע בכמה תוכניות בוקר. זרקתי את שבת וראשון כאופציות לארוחת ערב, והוא סירב. היו להם ארבע הופעות בסטייפלס, ומשם הם ייסעו למפרץ סן פרנסיסקו. ניסיתי לדמיין כמה נערות צורחות צריך כדי למלא את מרכז סטייפלס ארבע פעמים, אבל זה היה מעבר ליכולתי.

"אז למה שלא נעשה את זה בפעם הבאה שאתה בעיר, הייז?"

"כי אני רוצה לראות אותך עכשיו."

"טוב, אנחנו לא יכולים לקבל כל מה שאנחנו רוצים, נכון? או

שהכללים הרגילים לא חלים עליך?"

הוא צחק. "את רוצה שאני אתחנן?"

"רק אם הצורך עולה בך."

לא ידעתי למה הולכתי אותו שולל. זה היה מגוחך. אולי, אילו הייתי אדם נועז יותר, אילו לא היה לי אכפת מה אנשים חשבו עליי, הייתי יכולה לשקול רומן עם חבר להקת בניס בן עשרים. אבל לא הייתי כזאת, והיה לי אכפת, אז אולי הריגוש היה בעצם הידיעה שאני יכולה לעשות את זה. נאכל ארוחת צוהריים וזה יהיה סוף הסיפור.

הקו היה שקט, אבל משהו אמר לי שהוא עדיין היה מעוניין.

"בסדר", הוא אמר. "אני מתחנן. צוהריים. מחר. בבקשה."

העפתי עוד מבט בשעון שלי. עמדתי לאחר לאיזבל. זאת לא תהיה הפעם הראשונה. היא תחכה לי באולם הספורט, בינות נקישות מתכתיות וסיבוב להבי המאווררים והמהום הצורמני של לוח

הניקוד. המאמנים שצועקים ברוסית. הציפור הקטנה שלי בחלל הזר הזה. באופן מפתיע, זה לא הפריע לה. בעיניי, היא מעולם לא נראתה חיינית יותר מאשר בזמן תחרות. מאופקת, חזקה, אלגנטית.

"טוב. צוהריים מחר," הסכמתי. "אני אזיז כמה דברים ביומן שלי." ביטול ארוחת צוהריים עם לקוח היה מעשה חסר אחריות, אבל ניסיתי להצדיק את עצמי. הלקוח היה ידיד ותיק של דניאל מפרינסטון. הוא לא ילך לשום מקום. וחוץ מזה, זה עתה סיימתי למכור תערוכה שלמה. אז מה אם אשתמט מהעבודה לאחר צוהריים אחד?

"כן!" הייז קרא בשמחה, ודמיינתי את החיוך שלו מצידו השני של הקו, כולל הגומות. "בואי נקבע במלון בל-אייר, מה דעתך? שתים-עשרה וחצי. אני אדאג להזמנה."

מובן שהוא יבחר במקום יוקרתי ורומנטי להחריד. לצאת לאכול משהו, ללא ספק.

"הייז," אמרתי לפני שהוא ניתק את השיחה, "זאת רק ארוחת צוהריים."

הוא השתק לרגע, ותהיתי אם הוא שמע אותי. "סולן... מה עוד זה יכול להיות?"

הוא היה שם כשהגעתי. ספון באחת מהגומחות השקועות שבצד הרחוק של המרפסת במסעדה, לצד קיר זכוכית אחורי שהשקיף על הגנים. ציפיתי שהוא יאחר, שייכנס בנינוחות – בחיוך מכשף וביטחון של כוכב רוק. אבל הוא דייק, אפילו הקדים. וכשראיתי אותו יושב שם, בחולצת כפתורים אפורה-לכנה (זה הדפס פרחוני?) ושיער מסודר, ידעתי שהוא השקיע. הוא עבר על התפריט, וסחרר את משקפי השמש שלו בין אגודלו לבין האצבע כשהתקרבו אליו. המלצר הראשי נעץ בי מבט אחד ו – אחרי שאמר "מיס מרשנד, אני מניח" – ליווה אותי אל הדייט הבלתי שגרתי שלי.

אוי, אילו יכולתי ללכוד את הבעת פניו של הייז כשהרים את מבטו וראה אותי. כמו בבוקר חג המולד. אושר, הפתעה, הבטחה וחוסר

אמון, עטופים ברגע אחד. עיניו הכחולות־ירוקות קרנו ופיו הרחב נמתח בחיוך מסנוור.

"באת," הוא אמר וקם לברך אותי לשלום. הוא נראה עוד יותר גבוה לאור יום. מטר שמונים ושבע, ניחשתי... אולי תשעים.

"חשבת שלא אגיע?"

"חשבתי שיש סיכוי."

צחקתי ורכנתי לעברו, שפתיי רפרפו על לחיו. נשיקת־אוויר מעולם האומנות. רמת אינטימיות נמוכה יחסית.

"אני מניחה שאתה לא מסוג הבחורים שמברזים להם לעיתים קרובות."

"אני גם לא מסוג הבחורים שמתחנן לדייטים. לכל דבר יש פעם ראשונה." הוא חייך וזו מדרכי כדי שאוכל להתיישב בתא.

"אני מקווה שזה בסדר. רק אחרי השיחה הבנתי שאין לי מושג איפה זה קולבר סיטי ואם אני מבקש ממך להגיע מהצד השני של העולם רק כדי לפגוש אותי. מתברר ששום דבר לא קרוב בלוס אנג'לס..."

"נכון. אבל לא, זה בסדר."

"אוקיי, יופי. כי זה מקום יפהפה. אני מרגיש כאילו אני בחופשה," הוא אמר והסתכל על המרפסת שנשטפה באורה המושלם של השמש הקליפורנית. עצי פרי ודקל, מפות לבנות מעוטרות בסחלבים סגולים, ענפים של פרחי בוגנוויליה בוורוד פוקסיה שנשפכו מבעד לחריצים בגג.

"כן, זה מקסים. זאת קבוצת רוקוול."

"סליחה?"

"קבוצת רוקוול. הם עיצבו מחדש את המסעדה של השף וילֶפֶנגֶג פֶק. זרימה יפהפייה של חללים חיצוניים ופנימיים. הם זכו בהמון פרסים. ויש יצירה נהדרת של גארי לאנג בחדר האוכל. ציור של מעגלים קונצנטריים. אגרסיבי. לא צפוי."

היזו שוב הקדיש לי את תשומת ליבו, הצד השמאלי של פיו התעקל בחיוך. "מעגלים אגרסיביים? זה נשמע סקסי."

צחקתי. "אני מניחה. אם זה מה שעושה לך את זה..."
הוא השתק לשנייה והתבונן בי. "אני אוהב שאת יודעת כל כך הרבה על אומנות."

אוי, ילדון, רצייתי לומר, אילו יכולתי להראות לך מה אני יודעת.
"תגיד לי מה אמרת למלצר הראשי," אמרתי במקום זאת. "איך הוא זיהה אותי?"

היזז פתח וסגר את פיו כמה פעמים, ואז צחק ונענע את ראשו.
"את קשוחה."
"תספר לי."

"אמרתי לו..." הוא דיבר בלחש, באיטיות, רכן לעברי. "אמרתי לו שאני נפגש עם ידידה, ושיש לה שיער כהה ועיניים מכשפות ושהיא כנראה תהיה לבושה יפה. שהיא נראית כמו כוכבת של סרטים קלאסיים. ושיש לה פה מהמם."

ישבתי מולו בלי לזוז. "באופן פיגורטיבי או מילולי?"
"הפה?"
"כן."
"שניהם."

הוא כבר היה כה קרוב אליי עד שיכולתי להריח את עורו. ניחוח עץ אלגום או ארז. וליים. הריח ערער אותי. המבט שהוא שלח אליי ערער אותי. זאת לא הייתה התוכנית. לא שהייתה לי תוכנית, למען האמת. אבל בהחלט לא תכננתי שהבחור הזה ישמוט את הקרקע מתחת לרגליי בחמש הדקות הראשונות של הדייט שלנו. עוד לא הזמנו שתייה.

"על מה את חושבת?" הוא חייך אותו חיוך שובח לב.
"אני רוצה לדעת מה הכוונות שלך, הייז קמפבל."
"מה הכוונות שלך? באת לפה למכור לי יצירות אומנות?"
"אולי."

"הממ..." אמר בלי לשבור קשר עין. "ובכן... באתי לקנות כל מה שאת מוכרת."

באותו רגע כבר לא היה אכפת לי בן כמה הוא או כמה מעריצות

היו לו. באותו רגע הייתי שלו. והבנתי שכבר לא אסתפק בעצם הידיעה שאני יכולה לנהל איתו רומן.

הוא הנהן, כחותם עסקה דוממת כלשהי, החזיר את תשומת ליבו לעבר חדר האוכל והרים את ידו באוויר. "שנזמין?"

"מה שלום איזבל?" שאל ברגע שהמלצר התרחק.

"בסדר. תודה."

"מה היא אמרה כשסיפרת לה שאנחנו נפגשים לצוהריים?"

"לא סיפרתי לה."

הייו הרים לעברי גבה. "לא?" הוא חייך.

לא הייתי גאה בזה. בסודות.

"טוב, זה אומר הכול."

באותו בוקר הכנתי קערה של שוקו חם לארוחת הבוקר של איזבל. כפי שעשיתי כשהייתה קטנה, כפי שאמא שלי עשתה למעני, ואמא שלה למענה. ואיתה עלה מבול של זיכרונות: קיצים בדרום צרפת, על המרפסת מתחת לעצי האורן, שוקו חם לצד באגט אה קונפיטור – באגט וריבה – ניחוח פריחת התפוזים והים. המשקה היה תמיד הכי מנחם בבקרים שרדפו לילות שאת חציים ביליתי ערה בעקבות רוחות המִסְטָרָל, הרוחות הצפוניות, שהרעידו את התריסים כמו מפלצות שמנסות לפרוץ פנימה.

"שוקולט." עיניה של איזבל אורו כשהיא נכנסה למטבח. "זה

אירוע מיוחד?"

קפאתי במקומי מול הכיריים. האשמה שלי הייתה עד כדי כך

ברורה?

היא כרכה את זרועותיה הרזות סביבי ולחצה. "את כבר אף פעם

לא מכינה לי את זה. תודה."

"אתה צוחק עליי?" שאלתי את הייו עכשיו.

"לאאא... בחיים לא הייתי עושה דבר כזה." הוא שילב את שתי

ידיו מאחורי הראש היפה שלו ונשען לאחור על המושב. היה משהו

מקסים בנינוחות המופגנת שלו. בשלווה שבתנועות גופו. הוא אהב את עצמו. שמח בגוף שלו. בנים היו כל כך שונים מבנות. "מה שלום אמא שלך? מה היא אמרה כשסיפרת לה שאנחנו אוכלים צוהריים יחד?"

"הא!" הייז זרק את ראשו לאחור וצחק. "את טובה."
 "אין לך מושג עד כמה." לא התכוונתי לומר את המילים בקול, אבל זה מה שקרה.

"יכול להיות ש...? את מפלרטטת איתי."

"אני מתווכחת. אני לא מפלרטטת."

"אני אמור להבחין בהבדל?"

"לא יודעת. תלוי כמה פיקח אתה."

הוא מייד הזדקף, ואז, ללא שמץ של ערמומיות, אמר: "את מוצאת חן בעיניי."

"אני יודעת."

"הייז!" אדם זר בחליפה התקרב לשולחן. חליפות היו מראה נדיר בלוס אנג'לס. רוב הזמן, גבר בחליפה היה סוכן. מחצית מהזמן, אסור היה לבטוח בו. כך אמר דניאל.

שמתי לב למבט של רוגז מבזיק בתווי פניו של הייז לפני שהוא נפנה לעבר האדם שקרא בשמו. ובתוך רגע הקסם האישי שלו פעל בכל הכוח.

"הייז"

"מקס סטיינברג. סוכנות WME."

"כמובן, אני יודע בדיוק מי אתה. מה שלומך, מקס?"

"מה שלומך? סיבוב ההופעות מתקדם מצוין, לא? כולנו ממש בעננים. אני קופץ לסטייפלס מחר בערב. מביא כמה מהאחייניות שלי. הן סופר מתרגשות. וראיתי אתכם בתוכנית של ג'ימי קימל אתמול בלילה. הם ממש עפים עליכם..."

ג'ימי קימל? זה קרה לפני או אחרי השיחה שלנו? הייז לא הזכיר את זה. פתחתי את פי לומר משהו ומייד עצרתי.

"זה הלך טוב, כן."

"הם אהבו אתכם. כולם אוהבים אתכם. הבלדה החדשה ההיא, 'שבע דקות'. מעולה. והשיחה שלכם הייתה נהדרת. הי, אני מקס סטיינברג." החליפה התכופף ולחץ לי את היד, לאחר שסוף סוף הכיר בנוכחותי בשולחן.

"מקס, זאת סולן מרשנד."

מקס הטה את ראשו דמוי־הביצה וניסה להיזכר מי אני. "את עם אולפני יוניברסל?"

"לא."

"יחצנית של West 42?"

נענעתי את ראשי.

"לסולן יש גלריית אומנות בקולבר סיטי."

"אה... נחמד." הוא עשה את הדבר הזה שאנשים מהוליווד עושים כשהם מגלים שאני לא חלק מהתעשייה: איבד עניין. "טוב, אוקיי, אני לא אפריע לך. הייז, בהצלחה הערב, חבר. נתראה מחר. יהיו איתי שתי מתבגרות צווחניות. אבל אני מניח שאתה כבר רגיל לזה, הא? בנות... בכל מקום... תיהנה מזה." הוא קרץ. "סולן, נחמד לפגוש אותך. אם עדיין לא הזמנתם, תבקשו את ההליכוט. הוא נמס בפה."

"אז, מקס סטיינברג..." אמרתי ברגע שהוא יצא מטווח שמיעה.

"מקס סטיינברג," צחקק הייז. "אני מצטער, זה לא היה מנומס. ההערה היא על ה'בנות' הייתה ממש לא במקום... אני לא יודע מה עבר לו בראש."

"אני לא בטוחה שהיה לו משהו בראש," אמרתי. "גיליתי שבעיר הזאת גברים בכלל לא מבחינים בנשים מעל לגיל מסוים. ואם הם כן, הם מתייגים אותך כ'אמא' או 'עסקים'. אני מניחה שהוא חשב שאני עוברת אצלך. וזה רק מוכיח כמה כל זה לא הולם."

פיו של הייז נפער. "אני אפילו לא יודע מה להגיד... אני מצטער."

"כן, אז טוב שזאת רק ארוחת צוהריים." חייכתי. "נכון?"

הוא לא ענה לי. רק ישב שם והביט בי כשהבעה מסתורית חקוקה

על תווי פניו. נתקפתי דחף להושיט את ידי וללטף את פניו הצעירות,
אבל כבר שלחתי לו מספיק מסרים סותרים.

"על מה אתה חושב, הייז?"

"אני עדיין מעכל."

"זה בסדר. עדיין לא מאוחר מדי להתחרט."

בריוק אז הגיע המלצר עם הצלחות שלנו.

בשנייה שנשארנו לבד, הייז פנה אליי. "תראי, אני לא מתכוון
לשאול אותך בת כמה את, כי זה לא מנומס, אבל אני רוצה
שתדעי שאין הרבה דברים שאת יכולה להגיד שירתיעו אותי.
וממש לא מזיז לי מה אנשים כמו מקס חושבים. אילו זה הזיז לי,
לא הייתי מזמין אותך לפה. אז לא, במקרה שתהית, אני לא
מתחרט."

"אוקיי."

"אוקיי?"

"אוקיי, חזרתי."

"יופי. לחיים."

"שלושים ותשע. וחצי."

הייז הוריד את כוס מי הפלגרינו שלו, וחשף חיוך רחב. "אוקיי. זה
מתאים לי."

אלוהים אדירים, לתוך מה עמדתי להכניס את עצמי?

"אז," התחיל לומר פחות משתי דקות אחרי שהעוף בגריל שלו הגיע,
"איך ההורים ה'מאוד צרפתיים' שלך הגיעו לבוסטון?"
חייכתי. הוא זכר. "אקדמיה. אבא שלי מרצה לתולדות האומנות
בהרווארד."

"בלי לחץ."

"בכלל לא," צחקתי. "אמא שלי הייתה אוצרת."

"אז זה העסק המשפחתי, אומנות?"

"בערך, כן. ואתה? זה העסק המשפחתי שלך? אבא שלך היה חבר
בביטלס?"

"ברולינג סטונס, האמת..." הייז צחק, וקמטים הופיעו בזוויות עיניו. "לא, ממש רחוק מזה. איאן קמפבל הוא עורך דין בכיר ומכובד עד מאוד. אני נצר לשושלת ארוכה של אנשים מכובדים עד מאוד. משני הצדדים. משהו השתבש אצלי."

"היה משהו במים בנוטינג היל?"
הוא חייך. "קנזינגטון. היית קרובה. כן, אולי. יצאתי מהרחם בשיר. ובכתיבת שירים. הם לא היו משועשעים במיוחד."
הוא זז בכיסאו והרגל שלו התחככה בכרך החשופה שלי – תנועה אגבית, אבל ברורה. הוא השאיר אותה שם לרגע, ואז הרחיק אותה באותה אגביות.

"למדת בהרווארד?"
"למדתי כבראון. ואז עשיתי תואר שני בניהול אומנויות בקולומביה."

"זה הרגזי את הפרופסור?"
"קצת." חייכתי.

"אני מנחש שלא כמו להבריו מקיימברידג' ולהקים להקת בנים."
צחקתי. "זה מה שעשית? משהו חיבר ביניכם?"
"אני חיברתי בינינו, תודה רבה."
"ברצינות?"

"ברצינות. זה מרשים אותך? אני אדפיס כמה כרטיסי ביקור עם הכיתוב: הייז הקמתי את הלהקה בעצמי קמפבל."
צחקתי והנחתי את הסכין והמזלג שלי. "אז איך בדיוק עשית את זה?"

"למדתי בווסטמינסטר, זה בית ספר די יוקרתי בלונדון שבו חצי מהשכבה מגיעה בסוף לאוקספורד או קיימברידג'. אבל במקום ללכת בנתיב הזה, החלטתי לשכנע כמה חברים ששרתי איתם להצטרף אליי ולהקים להקה. בהתחלה היינו אמורים להיות להקת פופ, אבל כל הזמן איבדנו את המתופף שלנו. וסיימון גרוע בבס... וכולנו רצינו להיות סולנים," הוא צחק. "אז זאת הייתה התחלה די מעניינת. אבל היה לנו מזל. היה לנו הרבה מאוד מזל."

עיניו ריקדו. הוא היה כה נינוח, ערני, שמח.
 "כל זה מידע שאני יכולה למצוא באינטרנט?"
 "אה, כנראה. כן."
 "הממ." חזרתי לחביתה שלי. "ספר לי משהו שאני לא יכולה
 למצוא באינטרנט."
 הוא חיך ונשען לאחור בכיסא שלו. "את רוצה לדעת את כל
 הסודות שלי, נכון?"
 "רק את הגדולים."
 "הגדולים? אוקיי." הוא התעסק עם השפה התחתונה שלו
 באצבעו. הנחתי שזה הרגל לא-מודע, אבל המחווה הסיטה את כל
 תשומת ליבי לפה הברני שלו כבמטה קסם. "איברתי את הבתולים
 שלי לאחות של החבר הכי טוב שלי כשהייתי בן ארבע-עשרה. היא
 הייתה בת תשע-עשרה."
 "וואו..." זה היה מזעזע ומרשים בעת ובעונה אחת. "איך... איך
 נראית בגיל ארבע-עשרה?"
 "פחות או יותר ככה, אבל נמוך יותר. בדיוק הסירו לי את הגשר,"
 הוא צחק. "אז, את יודעת, עפתי על עצמי מייד."
 "ארבע-עשרה זה גיל כל כך צעיר." התאמצתי שלא לחשוב על
 איזבל. גיל ארבע-עשרה היה מעבר לפינה.
 "אני יודע. זה היה שובב. אני הייתי שובב."
 "היא הייתה שובבה. תשע-עשרה? אני מניחה שזה לא חוקי
 באנגליה."
 "כן, טוב, אחרי שנתיים שקיוויתי והתפללתי שזה יקרה, לא בדיוק
 רצתי להגיש נגדה תלונה." החיוך שלו היה תאוותני. "בכל מקרה, את
 זה לא תמצאי באינטרנט, ואם זה אי פעם יתפרסם זה יהרוס הכול:
 חברויות, את הלהקה –"
 "את הלהקה?" ואז קלטתי. "עם האחות של מי שכבת? מי החבר
 הכי טוב שלך, הייז?"
 לרגע, הוא לא דיבר, רק ישב שם ומשך את השפה שלו, התלבט.
 ואז, לבסוף: "אוליבר."

הוא שלח את ידו לעבר משקפי השמש שלו והרכיב אותם על פרצופו.

המלצר הגיע ופינה את הצלחות שלנו. הייו לא רצה קינוח אבל הזמין לעצמו קנקן של תה ירוק. אני עשיתי כמותו.

"זה קרה רק פעם אחת?"

הוא נענע את ראשו, שפתיו נמתחו בחיוך שובב.

"מי עוד יודע?"

"אף אחד. אני. פנלופי... זה השם שלה, של אחותו של אול.

ועכשיו, את."

פתאום זה הכה בי, המשמעות של מה שהוא אמר.

"אני צריכה לראות את הפנים שלך," אמרתי ושלחתי את ידיי

אל המשקפיים שלו. הוא הפתיע אותי כשתפס את שני פרקי ידיי.

"מה?"

הוא לא דיבר, אלא הוריד את הידיים שלי לעבר הספסל, בינינו.

הוא הכניס את אגודלו לתוך רצועת העור הכפולה שהחזיקה את

השעון שלי, ואז, באיטיות, בכוונה, העביר אותו על נקודת הדופק

שלי.

"מה?" אמרתי שוב.

"רק רציתי לגעת בך."

שמעתי את הנשימה שלי מאיצה, וידעתי שגם הוא שמע אותה. אז

ישבתי שם, מהופנטת, בזמן שהוא ליטף את פנים פרק היד שלי. המגע

היה צנוע, ללא ספק, אבל מהאופן שהמגע השפיע עליי, היד שלו

באותה מידה הייתה יכולה להיות בין הרגליים שלי.

פאק.

"אז," הוא אמר כעבור כמה רגעים. "באת לפה כדי למכור לי

אומנות?"

נענעתי את ראשי. ככה הוא עשה את זה? פיתה נשים? בעידון,

באפקטיביות, באופן מוחלט. יש להם חדרים פה, לא?

הוא חייך, והרפה מפרקי ידיי. "לא? חשבתי שזאת הייתה הכוונה

שלך, סולן."

אהבתי את איך שהשם שלי נשמע בפיו. את איך שהוא האריך את הלֵן. כאילו הוא טועם את ההברה.
 "אתה, הייז קמפבל... אתה מסוכן."
 "לא באמת." הוא חייך והסיר את המשקפיים. "אני בסך הכול יודע
 מה אני רוצה. ומה הטעם במשחקים, נכון?"
 בדיוק אז הגיע התה שלנו. הנראות שלו הייתה מושלמת. טבע
 דומם.

"אתה בסיבוב הופעות," אמרתי ברגע שנשארנו שוב לכד.
 "אני בסיבוב הופעות," הוא חזר אחריי.
 "ואחר כך, איפה אתה? לונדון?"
 "אני בלונדון, אני בפריז, אני בניו יורק... אני בכל מקום."
 נתתי לעצמי רגע לארגן את מחשבותי והבטתי מבעד לחלון,
 בצמחייה. שום דבר בזה לא היה הגיוני. "איך זה אמור לקרות?"
 הייז החליק את ידו אל מתחת לשולחן, אחז שוב בידי על הספסל,
 והכניס את אצבעו מתחת לרצועה של השעון. "איך תרצי שזה יקרה?"
 לא עניתי לו, אז הוא הוסיף: "אנחנו יכולים לאלתר תוך כדי."
 "אז אני פשוט אפגוש אותך לארוחת צוהריים כשתהיה בלוס
 אנג'לס?"

הוא הנהן ונשך את שפתו התחתונה. "ובלונדון. ובפריז. ובניו
 יורק."
 צחקתי והסטתי את מבטי. לפתע התחוויר לי למה אני מסכימה.
 לסידור כזה.

זה לא התאים לי.
 "זה מטורף. אתה יודע את זה, נכון?"
 "רק אם מישוהו ייפגע."
 "מישוהו תמיד נפגע, הייז."

הוא לא דיבר, אלא החליק את אצבעותיו בין אצבעותיי ולחץ
 את ידו. המחווה האינטימית בלבלה אותי. לא החזקתי יד לגבר מאז
 הניאל, וידו של הייז הייתה זרה. גדולה, חלקה, מוכשרת; הרגשתי
 קרירות מטבעת לא צפויה.

זעתי בחצאית שלי בחוסר נוחות, רגליי נדבקו למושב העור. הייתי צריכה לצאת מפה, אבל בכל זאת לא רציתי שזה ייגמר.

כך סיימנו את התה שלנו: כשאצבעותינו שלובות על הספסל, רחוקות ממבטים סקרניים, ובידיעה שהבטחנו משהו זה לזו.

לאחר מכן החשבון שולם, והמלצר הראשי חזר לשולחן שלנו. הוא שאל אם הכול היה לשביעות רצוננו. ואז, בענייניות מוחלטת, אמר, "מר קמפבל, אני מצטער להודיע לך, אבל נראה שמישהו שמע שאתה פה וכמה צלמי פפראצי מחכים לך בכניסה. אני מתנצל. הם לא נכנסו לשטח המסעדה, אבל הם נמצאים מול עמדת שירות החניה. רציתי להזהיר אותך מראש, במקרה ששניכם תרצו לצאת בזמנים שונים."

הייו עיכל את המידע לרגע, ואז הנהן. "תודה, פייר."

"מה זאת אומרת, בדיוק?" שאלתי אחרי שהמלצר הלך.

"זאת אומרת שאם את לא רוצה להופיע בכל הבלוגים מחר, כנראה

תצטרכי לצאת לפניי."

"אה. אוקיי. אז, עכשיו?" שלחתי את ידי מעל לספסל לעבר תיק

האיב סאן לורן שלי.

הוא צחק ומשך את ידי בחזרה אליו. "את לא חייבת ללכת ברגע

זה."

"אבל עדיף."

"העניין הוא כזה," הוא אומר. "אם לא נצא מהמסעדה יחד,

אנחנו עלולים להיראות אשמים. אבל אם ניגש לשירות החניה יחד

והמצלמות יתפסו אותנו, אנחנו עלולים להיראות אשמים לקהל גדול

הרבה יותר של אנשים."

"אז זה משחק?"

"זה משחק." הוא הרכיב את משקפי השמש שלו. "מוכנה?"

פרצתי בצחוק. "תזכיר לי איך הגעתי לפה שוב."

"סולן" – הוא חייך – "זאת בסך הכול ארוחת צוהריים."

אם הצלחתי לשכוח שהייו הוא סלבריטי במהלך ארוחה שארכה

קרוב לשעתיים, כבר לא יכולתי להתעלם מהעובדה הזאת כשחצינו

את המרפסת של מסעדת מלון בל-אייר. מטר שמונים ושבע, במכנסי

ג'ינס ומגפיים שחורים. ראשים הסתובבו ועיניים נפערו ואורחים החוו בידיהם, והוא כמו לא שם לב. הוא היה רגיל להתעלם מהם. הוא עצר אותי בשביל, ממש לפני שהגענו לגשר, הניח את ידו על מותני במחווה ידידותית. "תתקדמי, ואני אלך לטרקלין ואבלה שם קצת זמן."

זה נשמע נכון. לא שלא יכולתי לשכנע חברים סקרנים שהיזי הוא קונה פוטנציאלי. פשוט לא הייתי בטוחה שאצליח לשכנע את איזבל. הוא כנראה הבחין כמה הוא קרוב אליי, אז הוא צעד לאחור ואצבעותיו הרפו ממני באיטיות.

"תודה," הוא אמר, "שבאת היום. זה היה מושלם."
 "זה באמת היה מושלם." עמדנו שם לרגע, במרחק נגיעה, והרגשתי משיכה שלא יכולתי להתכחש אליה.

"אמא של איזבל," הוא אמר ללא קול, בחיוך. לא הייתי בטוחה אם הוא התענג על הכינוי או על המחשבה.
 "הייו קמפבל."

"אני לא יכול לנשק אותך כאן." קולו היה נמוך, צרוד.

"מי אמר שאני רוצה שתנשק אותי?"

הוא צחק בתגובה. "אני רוצה לנשק אותך."

"טוב, אז זאת בעיה, לא? היית צריך לבחור מקום מבודד יותר."

הייו הטה את ראשו ולסתו נשמטה. "סליחה?"

"אני רק מתבדחת איתך," צחקתי. "היה לי כיף."

"כי אם את רוצה, אני יכול להזמין לנו חדר..." הוא חייך.

"אני בטוחה."

"אבל חשבתי שאת לידי מכובדת."

"רק לפעמים." רכנתי לעברו ונישקתי את לחיו. לא נשיקת-אוויר מעולם האומנות, אלא הזדמנות להצמיד את עורו לשלי, לשאוף את ניחוחו, ולנעול אותו בזיכרוני. כמעט לגנוב אותו. "תודה על ארוחת הצוהריים, מר קמפבל. עד לפעם הבאה..." ובמילים אלה הסתובבתי וצעדתי לעבר הפפראצי חסרי המודעות.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן